

In Platonis Legibus l. 12 p. 960 C. D. haec leguntur: ΑΘ.

Ω Κλεινία, πολλά τῶν ἔμπροσθεν καλῶς ἕμνηται, σχεδὸν δὲ οὐχ ἥμισυ τὰ τῶν Μοιρῶν προσήματα. ΚΛ. Ποῖα δὴ; ΑΘ. Τὸ Λάξεσιν μὲν τὴν πρώτην εἶναι, Κλωθῶ δὲ τὴν δευτέραν, τὴν Ἄτροπον δὲ τρίτην, σώτειραν τῶν λεχθέντων, ἀπεικασμένα τῇ τῶν κλωσθέντων τῷ πυρὶ, τὴν ἀμετάστροφον ἀπεργαζομένων δύναμιν. ἃ δὴ καὶ πόλει καὶ πολιτεία δεῖ μὴ μόνον ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν τοῖς σώμασι παρασκευάζειν, ἀλλὰ καὶ εὐνομίαν ἐν ταῖς ψυχαῖς, μᾶλλον δὲ σωτηρίαν τῶν νόμων. ἡμῖν δ' ἔτι μοι δοκεῖ τοῦτ' ἔλλειπον τοῖς νόμοις εἶναι, πῶς χρὴ τὴν ἀμετάστροφον αὐτοῖς ἐγγίγνεσθαι κατὰ φύσιν δύναμιν. Quibus in ed. mai. Tur. hae notae subiectae sunt: δὲ τρίτην] δὴ τρίτην ΑΩ v. f. r. -- λεχθέντων] An λεχθέντων? Bekk. -- τῷ πυρὶ] τῷ συσπειρῶν Winckelmannus. Fort. τολύπη et mox ἀπεργαζομένη. Bait.

Summa disputationis haec est: non satis esse leges sancire nisi curaveris ut immutabiles serventur; nisi forte credimus de corporum quidem valetudine conservanda legum latorem sollicitum esse oportere, rationem qua bonae leges in civium animis conserventur, ab eodem negligi posse. Iam, quod ad verba attinet, τρίτην et σώτειραν ita videtur coniunxisse, ut in nota locutione τὸ τρίτον τῷ σώτειρι luderet. Sed Atropon non esse σώτειραν τῶν λεχθέντων, verum τῶν κλωσθέντων, satis manifestum est. Nec tamen idcirco λεχθέντων sustulerim aut mutaverim; nam haec verba λεχθέντων ἀπεικασμένα τῇ τῶν κλωσθέντων, utcumque corrupta, hoc saltem ostendunt, τὰ λεχθέντα et τὰ κλωσθέντα inter se conferri; illa autem nihil inter se commune habent, nisi quod, quemadmodum τὰ κλωσθέντα serventur, sic τὰ λεχθέντα servari cupiendum est. Hinc sponte emergit nova et, ut puto, certa lectio: τῇ τῶν κλωσθέντων σωτηρία: hoc autem assecuti caetera facile hunc ad modum procurabimus: τὴν Ἄτροπον δὲ δὴ τρίτην σώτειραν. Τῶν ΔΕ ΛΕΧΘΕΝΤΩΝ ἀπεικασμένην τῇ τῶν κλωσθέντων σωτηρία τὴν ἀμετάστροφον ἀπεργαζώμεθα δύναμιν, εἰ δὴ καὶ πολιτῶν; δεῖ μὴ μόνον ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν (ἐν) τοῖς σώμασι παρασκευάζειν, ἀλλὰ καὶ εὐνομίαν ἐν ταῖς ψυχαῖς, μᾶλλον δὲ σωτηρίαν τῶν νόμων.

Plat. Amatores 134 B. Ἐγὼ μὲν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ὦμην τὸ

λεγόμενον δὴ τοῦτο καὶ νῦν γινῶναι, ὅτι οἱ μέτριοι πόνοι εὖ ποιῶ-
σαν ἔχειν τὰ σώματα. Mirabor si nemo ante me hunc locum cor-
rexit. Lege κἂν ὅν γινῶναι.

Quam temere Platonis Philebus a scribis interpolatus sit ex uno luculentissimo exemplo disci potest. 52 C. Οἰκοῦν ὅτε μετρίως ἤδη διακεκρίμεθα χωρὶς τὰς τε καθαρὰς ἡδονὰς καὶ τὰς σχεδὸν ἀκαθάρατους ἡρθῶς ἂν λεχθεῖσας, προσθῶμεν τῷ λόγῳ τὰς μὲν . . . διὰ τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρὸν αὖ καὶ πολλὰκις καὶ ὀλιγὰκις γυγνομένας τοιαύτας τοῦ ἀπειροῦ τ' ἐκείνου καὶ ἤττον καὶ μᾶλλον διὰ τε σώματος καὶ ψυχῆς φερομένον . . . εἶναι γένους, τὰς δὲ . . . τῶν ἐμμέτρων. Sic scribendum censeo omissis quae in tribus quos indicavi locis vulgo inseruntur: 1. ταῖς μὲν [σφοδραῖς ἡδοναῖς ἀμετρίαν ταῖς δὲ μὴ τούναντιον ἐμμετρίαν.] 2. φερομένον [προσθῶμεν αὐτοῖς] εἶναι — 3. τὰς δὲ [μὴ] τῶν ἐμμέτρων. Vt a fine ordiar, μὴ in Bodleiano omis- sum est; προσθῶμεν αὐτοῖς Stallbaumio ita displicuerunt, ut hoc expulerit, illud in φῶμεν mutaverit. Idem ut hiulcam orationem impleret τὰς τὸ μέγα κ. τ. ἐ. δεχομένας coniecit. Sed neque ille nec caeteri qui aliquid deesse suspicati sunt animadvertisse videntur, nihil aliud istiusmodi supplementis effici posse nisi ut quae semel dicenda erant inepte iterarentur. Fac enim genuina esse ταῖς μὲν σφοδραῖς ἡδοναῖς ἀμετρίαν ταῖς δὲ μὴ τούναντιον ἐμμετρίαν, quid dicendum restat? Prorsus nihil. Nam postquam puras voluptates ab impuris separavit, hoc unum supererat ut impuras τοῖς ἀμέτροις, puras autem τοῖς ἐμμέτροις annumeraret. Sed hoc non nude pronuntiandum sed argumento demonstrandum erat. Quod in his verbis tantum abest ut fecerit, ut ne illud quidem monuerit, easdem esse τὰς ἀκαθάρτους atque τὰς σφοδράς. Quod est illud disputandi genus quod Platoni imputatur? Quoniam ostendimus quid inter A et B intersit, tribuamus τῷ C hoc vel illud, τῷ D autem contrarium'. Atqui, o bone, nisi mihi prius ostenderis idem esse τὸ A quod τὸ C, et τὸ B quod τὸ D, nihil proficies. Neque vero facile mihi quisquam persuadeat προσθεῖναι τι ἀμετρίαν bene Graecum esse. Προσθεῖναι ὄνομα dici posse omnes scimus; itidem κράτος, δόξαν, αἰσχύνην et si quae sunt similia. Sed exemplum desidero unde pateat Graece dici posse, προστίθημι τόπιον τῷ πράγματι ταύτην τὴν ποιότητα. Postremo quid sibi vult τῷ λόγῳ? Plato si haec scripsisset, non dativo instrumenti ut vocant usus esset, sed τῷ λόγῳ ἐπόμενοι aut saltem διὰ τὸν λόγον scripsisset. Quae mox sequuntur editores diu ludibrio habuerunt. Τί ποτε χρὴ φάναι πρὸς ἀλήθειαν εἶναι τὸ καθαρὸν τε καὶ εἰλικρινές ἢ τὸ σφόδρα τε καὶ τὸ πολὺ καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ ἱκανόν; Sed ea quae paullo infra leguntur attente perlegenti medicina in promptu est. ἀληθέστατον καὶ ἅμα δὴ (lege δὲ) κάλλιστον — κάλλιον καὶ ἀληθέστερον — ἀληθεστέρα καὶ καλλίων — vides ubicunque de vero agitur, simul de honesto agi. Pro τὸ ἱκανόν igitur τὸ καλόν legamus, idque in sedem restituamus unde postquam excidit ad finem sententiae detrusum est. Caetera facillime corrigi possunt. Τί πρότερον χρὴ φάναι πρὸς ἀλήθειαν καὶ τὸ καλὸν εἶναι, τὸ καθαρὸν τε καὶ εἰλικρινές, ἢ τὸ σφόδρα πολὺ τε καὶ μέγα.

Liceat mihi hac occasione uti, ut quae ad Phileb. 46 D conieci [vol. XXVII p. 168] denuo tractem. Recte quidem nisi fallor δὲ post ὁπόταν inserendo τὸ ζέον καὶ τὸ φλεγμαίνον a ψώραις et γαργαλισμοῖς discrevi; sed non perspexeram, quod nunc mihi certissimum videtur, in his interiorum partium affectibus, quibus sanandis ignis affertur, plane ridiculum esse dicere nonnunquam ἀμηχάνους ἡδονάς exsistere; quare scribendum censeo: ποτὲ φέροντες εἰς πῆρ αὐτά, καὶ εἰς τὸνναντίον μεταβάλλοντες, ἀπορίας ἐνίστε ἀμηχάνους. παρεσχοῦτο.

Ibid. 65 A. Οἰκοῦν εἰ μὴ μᾶ ἰσχυρότερα ἰδέα τὸ ἀγαθὸν θηρεῦσαι σὺν τρισὶ λαβόντες, κάλλει καὶ ἑμμετρίᾳ καὶ ἀληθείᾳ, λέγωμεν ὡς τοῦτο οἶον ἐν ὁρθότητι ἂν αἰτιασάμεθ' ἂν τῶν ἐν τῇ ξυμμίξει, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἀγαθὸν ὄν τοιαύτην αὐτὴν γεγενηναί.

Vulgo legitur ξυμμετρία, sed optimus liber contra eius consuetudinem συμμετρία habet. Si quis praecedentia attente legat, praesertim verba illa, μέτρον καὶ τῆς ξυμμέτρον φύσεως et, μετριότης γὰρ καὶ ξυμμετρία κάλλος καὶ ἀρετὴ ξυμβάινει γίγνεσθαι (in quibus chiasmus animadvertendus est) deinde vero sequentia conferat, κάλλους καὶ ἀληθείας καὶ μετριότητος, verum me vidisse confitebitur. Quid sit οἶον ἐν non intelligo; si scriptum esset, ὡς τοῦ ταῦτ' εἶναι ἐν ὁρθότητι ἂν αἰτιασάμεθ' αὐτὸ ἐν τῇ ξυμμίξει, nihil esset quod reprehendi posset; sed locum felicioribus relinquo.

Ibid. 60 E. Εἰ τις ἄνευ πάσης ἡδονῆς καὶ τῆς βραχυτάτης δέξαιτ' ἂν φρόνησον ἔχειν μᾶλλον ἢ μετὰ τινων ἡδονῶν, ἢ πάσας ἡδονάς χωρὶς φρονήσεως μᾶλλον ἢ μετὰ φρονήσεως αὐτῆς. Locus si quis alius foede interpolatus. Legendum, εἰ τις ἄνευ πάσης ἡδονῆς καὶ τῆς βραχυτάτης δέξαιτ' ἂν φρόνησον ἔχειν, μᾶλλον ἢ πάσας ἡδονάς μετὰ φρονήσεως αὐτῆς.

62 D. Pro ὡς γὰρ lege οἷς γὰρ. 63 D. Διὰ μανικὰς ἡδονάς delenda. αἱ μέγιστα ἡδοναὶ ταράττουσαι τὴν ψυχὴν διὰ μανικὰς ἡδονάς!

In fine dialogi idem factum est quod in Euthydemo 295 E. κάλλιον ἐπίστασαι διαλέγεσθαι ἢ ἐγὼ, τέχνην ἔχων ἰδιώτου ἀνθρώπου. Quemadmodum illinc auctore Cobeto expellenda sunt ἢ ἐγὼ, sic in Phileb. 67, καὶ τοὺς θηρίων ἔρωτας οἴονται κυρίους εἶναι μύητους μᾶλλον ἢ τοὺς τῶν ἐν Μοῦσῃ φιλοσόφω μεμνημένων ἐκαστότε λόγων — verba insiticia orationis compositionem turbaverunt.

Finem faciam in Thucydide, cuius in libro secundo Cap. 21 haec leguntur: ἀλλ' αὐτοῖς ὡς εἰκὸς γῆς τεμινομένης ἐν τῷ ἐμφανεῖ, ὃ οὕτω ἐωράκασαν οἱ γε νεώτεροι, οὐδ' οἱ πρεσβύτεροι πλὴν τὰ Μηδικά, δεινὸν ἐφάνετο. Qui verba inter νεώτεροι et δεινὸν Thucydidis et non captiosi commentatoris esse credit, nae iste haud mecum sentit. Sed non est operae pretium sententiolam impugnare, cuius et forma et sensus pariter tanto scriptore indigna sunt. Sed praeter rationes, quae se cuique sponte offerunt, illa etiam non est negligenda quae ab usu particulae duci potest. Nam nisi οἱ νεώτεροι seorsim memorantur, prorsus inutile est τὸ γε. Neque vero τὴν ἀναχώρησιν in eodem capite unius assis faciendum existimo.

Dabam Sydneiae m. Aprili 1872.

Car. Badham.